

[Guldborg.]

ning af ikke helt ringe styrke, tilkendegivelser her i folketinget, som siger: vi kan ikke fortsætte udbygningen i Kastrup, og det, der må komme op som den opgave, vi først og fremmest må sørge for, at vi har kræfter til, det er at få betjent lufttrafikken ved overflytning til Saltholm, så hurtigt det nu kan indpasses i landets økonomiske situation. Dette fører til, at man må sige, at de faste forbindelser, også den vigtigste af de faste forbindelser, den faste forbindelse over Store-Bælt, må indpasses i et program under hensyn hertil, hvilket er det samme som at sige, at Store-Bælt er nummer to — ministeren må gerne kalde det nummer 1a, men dette er jo en realitet.

Det forekommer mig både i ministerens redegørelse og også i nogle af de indlæg, der allerede er kommet, at alle viger tilbage herfor. Man vil helst kun sige det behagelige, og så viger man tilbage. Hvor mange af de medlemmer af tinget, som siger: vi er tilhængere af at give Store-Bælt første prioritet, er beredt til at fastholde dette standpunkt, hvis de risikerer at få flertal for det, og dernæst bære den forpligtelse i næste samling at stemme om en lov om udvidelse af Kastrup Lufthavn til mellem 800 mill. kr. og 1.000 mill. kr. indtil videre — og så i øvrigt sige, at det kan godt være, vi vil flytte den engang, når vi får råd til det? Der går man udenom.

Man kan gå udenom på flere måder, og det er det, spillet her drejer sig om. Man kan i virkeligheden have fire standpunkter i denne sag. Man kan sige: selvfølgelig skal vi prioritere, og ministeren bruger flere gange udtrykket, „nu“ — det er altså i næste samling, forstår jeg. Man kan sige, at vi vil prioritere, og nu vil vi have lavet de to store projekter samtidig. Det kalder jeg et standpunkt, som er ganske identisk med et andet standpunkt, som vi ikke har hørt endnu, men som nok kommer frem engang i løbet af debatten, og som går ud på, at ingen af dem kan laves foreløbig. De er identiske. Det betyder, at man bevarer Kastrups første prioritet i begge tilfælde. Der er efter min mening ikke nogen regering eller noget folketing, der slipper for inden for den nærmeste fremtid at tage stilling til, hvad man vil foretage sig i Kastrup. Undlader man at tage stilling til disse ting, har man sådan set

taget sit standpunkt. Men det er klart, at man slipper for at præsentere det som sådan. Det er de to standpunkter, som i og for sig er nærmest identiske.

Det tredje standpunkt er at sige: vi vil have en fast forbindelse over Store-Bælt først. Så må man stå ved det, hvis man vil sige det. Det betyder, at man må stå ved, at så går man ind for, at Kastrup lufthavn skal udbygges og indtil videre blive liggende. Man kan ikke både blæse og have mel i munden. Man kan slutte sig til dem, der siger „samtidig“, og sige: den flytter vi også. Men ellers har man faktisk gjort det andet. Det er en uacceptabel løsning efter min opfattelse.

Endelig kan man — og det er det standpunkt, jeg må tale for — sige: vi er nødt til at skære igennem, vi er nødt til at erkende livets realiteter og de økonomiske realiteter, og de ligger altså i øjeblikket ude på Amager, og de ligger også i nogle beslutninger her i folketinget om, at vi ikke kan og — det er vel nok i nogen grad derfor man vedtog det — heller ikke vil blive der.

Jeg vil da gerne vende tilbage til den debat, jeg selv havde lejlighed til at deltage i om hele det spørgsmål, da vi valgte, om vi skulle flytte, og hvor vi skulle flytte hen. for mig var der ikke tvivl om, at det hovedargument, der bevægede et betydeligt flertal i folketinget til, uanset alle de problemer, der var knyttet hertil, at sige: vi skal flytte, var at man måtte erkende, at selv om man vedtog, at man ikke ville flytte og begyndte at bygge ud, så rendte man hovedet mod loftet med passende mellemrum hvert femte eller hvert tiende år, og så kunne man se tilbage i folketingets referater og historien om lufthavnssagen osv. og så kunne man se, at det ikke var første gang — heller ikke i den foregående regerings tid var det første gang — man højtideligt vedtog, at man ikke ville bygge mere i Kastrup, og så kunne man spørge sig selv: hvordan vikler man sig nogen sinde ud af dette på anden måde end ved at træffe en beslutning?

Det drejer sig efter min opfattelse ikke om lovgivning, ikke om en detaillovgivning, heller ikke om, hvordan man skal projektere, hvordan en sådan lufthavn skal se ud, og i hvilket tempo den skal bygges, selv om, det skal til alt sammen, det drejer sig heller